Jablane in čokolada

Vrstni bivalni ateljeji v Rožni dolini

[illegible]

[illegible] Cokolija, Ljubljana
Izvedba: 2005

Problem

Rožna dolina, [illegible] podobi meščanov elitna bivalna četrt, je v zadnjih dveh [illegible] ostala pravo urbanistično in arhitekturno sračje gnezdo. Gre [illegible] dejico paradoksa, ki ga povzroča neskladje med urbanističnim [illegible], ki v mestu zahtevajo vaške višinske gabarite z dvokapnimi [illegible] predpisanih naklonov, in med neustavljivo potrebo po [illegible] čuju kapacitete v območju, ki se je znašlo v središču glavnega mesta.

DATOTEKA

Ime projekta:	Bivalni atelje v Kolni dolini, Ljubljana
Naročnik in investitor:	Vanja Gregorc, Rok Klanjšček, Aleš Vrhovec, Janez Hacler
Arhitekti:	Vanja Gregorc, Rok Klanjšček, Aleš Vrhovec
Sodelavec:	Rytec Lutec
Statika:	Anja Žigon, IGEA IC, d. o. o.
Električne napeljave:	Tomi Hrčaj, TE BIRO, d. o. o.
Strojne napeljave:	Cirkon, d. o. o.
Fotografija oprema:	Vanja Gregorc, Rok Klanjšček, Aleš Vrhovec
Zunanja ureditev:	Aleš Vrhovec
Projekt:	2010-2014
Izvedba:	2014-2015
Površina:	388 m²
Galerija:	139 m²
Garaža:	80 m²
Parcela:	1080 m²
Pozidana površina:	369 m²
Izvajalec:	Cradesa, d. o. o.

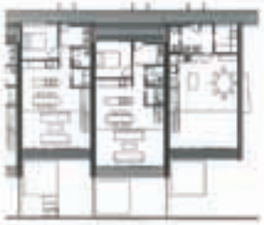

pritličje

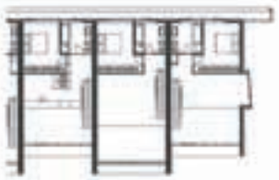

nadstropje

prerez

Gregorc Vrhovec arhitekti v sodelovanju z Rihter montažne gradnje pripravljajo gradnjo skupine lesenih hiš: ekološka lesena hiša + sodobna arhitektura + naravni materiali + bližina središča mesta

Gregorc Vrhovec arhitekti [illegible] RIHTER d. o. o. [illegible]

majhnosti parcele manjka nekaj metrov, da bi si vsak lahko konstruiral svoj razgled na kombinacijo zelenja in neba, kot je to mogoče v Murglah ali npr. v Uitzonovih hišah v naselju Kinge pri Elsinorju na Danskem.

Posamezna stanovanja so zasnovana kot atriji, z dvonivojsko dnevno sobo z galerijo kot osrednjim prostorom in majhnimi "prižiklinami" spalnic in sanitarij. Ta "princip" je sprva pogosto bil kupcem po večji kvadraturi pri večini stanovanj umeščen in jasnost zasnove zamegljena.

Izpeljava

Izvedba uporablja sodobne prefabricirane elemente in industrijske tehnologije, zato daje celota videz "klasični" gradnji vtis montažnih objektov - ljudski glas bi rekel barak. Ta vtis izhaja iz pomanjkanja na nujno in iz racionalnosti pri izrazu. A ne gre samo za racionalizacijo, gre za novo filozofijo materiala. Za fasadno oblogo in za streho je uporabljen isti material, naložena tekstura kremenčevega posipa v bitumnu, ki je nanesen na pločevino. Rustika obloge, ki služi notranjost (zasebnost) stanovanjske vsebine, je v popolnem nasprotju s taktilnostjo lesa ob vhodih.

Zunanjost celote je na meji med tradicionalnim in eksperimentalnim. Hiše stojijo na tleh, manjka katerakoli cezura oz. "cokl". Namesto "varne" opeke, ki bi murgelsko zasnovo povezala s tlemi, z barjansko, dinarsko zemljo, je mišanje fasade kože, tekstil. Gre za tektor, formo, ki je po Semperju tektonski model "oblečene" konstrukcije. Koža pa je plisirana (seveda v abstraktnem smislu), da je na simboličen način nakazan njen tekstilni izvor. Črna fasada, ki je hkrati kritina, obdaja hišo v sinkopiranem ritmu vertikalnih reber.

Proti zasebnim atrijem se posamezne enote odpirajo z "ekrani". Vtis ekrana je še poudarjen s tekstilnim screenom, ki regulira svetlobo in pogled. Skupni javni prostor se razdeli v zasebne prostore in nazadnje prestopi v abstraktnost, v ekran.

Želja po kontroli arhitekturnega objekta do najmanjšega detajla je povezana z željo, da bi s pomočjo boljše arhitekture odgovorili na potrebo po učinkoviti in dostopni gradnji stanovanj, ob tem pa dvignili kulturo bivanja in v končni instanci - izboljšali svet.

Od banalnega konteksta se kompleks vrstnih hiš distancira, in to tako učinkovito, da postane tako rekoč kritika liste arhitekture, ki hoče biti nazoven več, kot je v resnici, in pri kateri zunanja tanada pokriva revno vsebino. Gre za arhitekturo, ki za zunanjo prepoznavnost in ekonomsko storivo rotiranje bogastvo.